

22. Jun. 1842

FAKTA

Dato:
22. Jun. 1842

Sidetal:
Dagbog A, side 36

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 80-81; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 86-87

TRANSSKRIFTION

22 Juny

Det er sjældent at jeg klager over Veiret; naar Solen skinner glemmer jeg strax, det har regnet, men idag er det lidt bedrøveligt. Jeg gik tidligt ud for ret at være flittig og strax, da jeg kom til Kitnæs,¹ Klinten, hvor jeg maler, begyndte det at regne og har siden holdt trolig ved; da jeg kom hjem igjen hertil Færgegaarden var Skovgaard² gaaet i Seng, fordi han frøs, det saae ogsaa noget kjedeligt ud; er han kun ikke syg. – Forleden da vi gik hertil standsede vi paa en Bro over en Aa og saae ned i Vandet; snart fik vi Øie paa en Igle, der af al Magt stred mod Strømmen, den bugtede sin slimede sorte Krop det bedste den kunde, men forgjæves, Vandet førte den ganske roligt med sig udad mod Fjorden, og havde den ikke faaet det lykkelige Indfald at gaae lidt tilside, hvor Strømmen ikke var saa stærk, var den gaaet tilsøes, hvor det bedske Saltvand vel havde gjort Ende paa den. Den sorte slimede Ven lignede et Menneske, der saaledes arbejder mod Strømmen, den troede maaske ogsaa den var en Kæmper for den gode Sag, og at den vandt, den saae maaskee slet ikke at den Retning den vilde modarbejde førte den med sig. Den opnaaede Intet og forstod ikke at føre sig Omstændighederne til Nytte. Denne sorte slimede Ven lignede mig selv, heller ikke jeg tilfredsstilles af den Retning Massen tager, heller ikke jeg følger [overstreget: den] villig Strømmen, forstaaer ikke Tiden og lever derfor ofte i den svundne, skjøndt jeg erkjender, at vi bør leve [overstreget: i] |med| vore Samtidige, tit maa Hovedet sige Ja og Hjertet Nei! Skulde mit Maal være Hjernespind, min Stræben hen i Veir og Vind? jeg er dog forsaavidt lykkelig, at jeg seer ikke at Mængden river mig med, jeg troer dog at eie Noget, som er mit Eget, men naar jeg ret tænker efter, svinder det rigtignok ind saaledes at jeg ikke engang nu er istand til at nævne det; men det gjælder saaledes at komme paa det Rene med sig selv, at man veed, hvad der er erhvervet ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det vi naturligst og bedst ere istand til at stride for, og selv om det kun bliver et Par Korn, da er det dog af dem at vor Livsvirksomhed skal udvikle sig. –

– – – Jeg savner min lange Bog, i den tegner jeg dog helst – – –

Den lange Steendæmning løber ud til Færgen lige for mig, Frederikssund ligger ovre paa den anden Side Fjorden, over det hele strømmer de deilige Regndraaber, klare som Diamanter ned – jeg priser Koen dernede i Engen den gaaer ufortrødent om i Tøierslaget og afgnaver Græsset, det maa ogsaa være en Lykke at kunne undvære Klæder i saadant Veir, naar Skindet skal være vaadt. Det pidsker lige stærkt – nu lidt Tobak, ikke en Bog er her, og ingen Plads havde jeg, jeg kan da troe den lange var den første, der kom paa Tale.

¹ Kignæs.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

² Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

36. 22. 1771

Det er sjældent at jeg klager over Veint, naar Salen skinner glommer i Strag, det har
regnet, men idag er det lidt bedøveligt. Jeg gik tidligt ud for ned at være flække
og Strag, da jeg kom til Kisten, blinde, naar jeg maatte, begynte det at regne og
naar siden holdt trølig ned; da jeg kom hjem i egen hest til Færgegaarden var
Skaggegaard gaet; Seng, fers, han fers, det saae ogsaa meget kjedeligt ind,
er han kom ikke sig. Forleden da jeg gik hertil stansede en paa en Baa
over en Ra og saae ned i Vandet, snart fik vi Paa paa en Fald, der af
al Maagt stod med Strømmen, den finkede sin elendige sorte Brog det bedste
den kunde, men forgyves, Naar det finte den ganske veligt med sig altid
med Fjorden, og Naar den ikke faar det lykkelige Anfeldt at gaad lidt til sig.
Da naar Strømmen ikke var saa stærk, naar den gaad til søs, naar det bedste
Saltvand sel haande gik ind paa den. Den sorte elendige Ven lignede et
Menniske, der saaledes arbejdede med Strømmen, den tredje maatte ogsaa
den var en Kæmper for den gode Sag, og at den vandt, den saad maatte
slet ikke at den Retning den vilde medarbejde finte den med sig. Den opnaaede
fintet og forstod ikke at fere sig Anstændighedene til Nytte. Denne sorte sl.
mede Ven lignede mig, selv, heller ikke jeg kjendes stillet af den Retning
Massen tage, heller ikke jeg følger den vilde Strømmen, forstaer ikke Tiden
og lever derfor ofte i den søvne, skjøndt jeg erkjender, at i her leve & vore
Sædvanlige, det maas forstodt sig, far og kjærtet Nei! Skulle mit Maal
vare tilgængeligt, min Stræben her: Vind og Vind? Jeg er dog fers nært
lykkelig, at jeg sees ikke at Mængden naar mig med, jeg traer dog at ere
Maal, som er mit Eget, men naar jeg net tænker ofte, serinde det er stignet
ind seledes at jeg ikke engang er i stand til at maade det, men det gik
gjælden seledes at komme paa det Næste med sig, selv, at man ved, hvad det
er er næret ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det er naturligt
og bedst ere i stand til at strides for, og selv om det kom bliues et Par
Aar, da er det dog af dem at her Lins virksomhed skal vides alle sig.
— — — — —
Jeg savner min lange Dag, i den tegner jeg dog helst — — —
Den lange Stændning løber ud til i Engen ligger mig, Frederiks sønd
ligger over paa den anden Side Fjorden, naar det hele Strømmen de deilige
Stjerner saaber, belane som Diamanter med — — — — —
Jeg priser Haen dannede i Engen
den gaad i fortænder om i Tilværelset og afgraves Græsset, det maas
ogsaa vore en Lykke at kunne andvare Måden i sandt Veit, naar
Skindet skal vore vaadt. Det vindes lige stærkt mig lidt Tobaks, ikke en Dag
er her, og ingen Paa's haade jeg haader træ den lamp var den første, der kom paa Taler